

Nola
Met hart en ziel

In de serie Gouden paarden zijn verschenen:

Aurea, de wilde pony
De zoektocht van Pico
Maisa, de dappere arabier
De ontsnapping van Rafal
De droom van Fabio
De redding van Roan
Bowi komt in opstand
Nola. Met hart en ziel

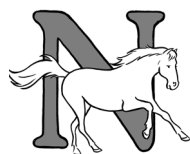
*Actuele informatie over Kluitman-boeken
kun je vinden op kluitman.nl*

Nola *Met hart en ziel*

Christine Linneweer

KLUITMAN

Afscheid van Sophie

Nola schudt wild haar hoofd als de man die haar net gekocht heeft haar halster wil vastmaken aan de ketting. Ze wil helemaal niet vertrekken met deze vrachtwagen. Sophie! Waar is Sophie? Nola kijkt de man boos aan als hij haar streng toespreekt en toch de ketting vastmaakt. Een gevoel van ergernis borrelt in haar omhoog. Ze rukt aan de ketting.

De man strijkt even over haar hals. 'Doe nou maar rustig, merrie!' bromt hij tegen haar. Maar Nola wil niet rustig doen. Ze wil dat Sophie komt en dat die zegt dat ze zich heeft bedacht. Dat ze helemaal niet zonder Nola kan. Dat ze haar nooit heeft willen verkopen, omdat ze samen zo veel mooie successen hebben geboekt. Dat ze wil dat de man haar weer uitlaadt en dat ze altijd samen zullen blijven.

Nola stampt op de grond en rukt nog een keer aan de ketting als de man over de klep naar buiten loopt. De fraaie valkleurige merrie hinnikt hard om Sophie te laten weten dat hij nu echt van plan is om te vertrekken. Nola kijkt over de klep naar buiten. De vrachtwagen staat op het erf van de stal waar zij de afgelopen drie jaar heeft gewoond. Toen ze hier

terechtkwam, bevond ze zich in dezelfde situatie als nu.

Drie jaar geleden moest Nola afscheid nemen van Femke. Die had Nola als driejarige merrie gekocht. Femke was al zestien, maar klein van stuk. Ze had al verschillende pony's gehad toen ze Nola kreeg. De connemara-merrie kon nog helemaal niets. Ze was tot op dat moment met een stel andere jonge merries opgefokt. Femke had haar uitgekozen, omdat ze wist dat connemara's vaak heel goede springpony's zijn.

Ze had Nola zadelmak gemaakt en had haar de beginselen van de springsport geleerd. Nola bleek inderdaad een talent. Ze vond springen leuk en het ging haar gemakkelijk af. Al snel nam Femke haar mee naar wedstrijden. Ze begonnen samen in de klasse B, maar ze kwamen bijna altijd foutloos rond en Femke kreeg vaak hoge punten voor de rijstijl. Ze klommen snel op en binnen twee jaar waren ze samen M springen.

Maar Femke werd achttien jaar en mocht toen niet meer bij de pony's aan wedstrijden meedoen. Ze bleef wel op Nola rijden, maar had er toch wat minder plezier in. Na een paar maanden kwam Sophie met haar ouders bij Femke op bezoek. Ze hadden gehoord dat Femke een goede springpony had en ze waren voor Sophie op zoek naar een pony waarmee ze in de springsport kon rijden.

Femke wilde Nola eigenlijk niet verkopen, maar toen Sophie bij wijze van proef op haar had gereden, boden de ouders van Sophie zo veel geld dat Femke daarvan een jong paard kon kopen. En daar zwichtte ze toen toch voor. Nola werd verkocht, en dat deed de merrie destijds veel pijn. Ze begreep er

niets van dat Femke liever op een paard reed dan op haar. Was ze niet goed genoeg? Zij waren toch heel snel M sprin- gen geworden?

Gelukkig bleek Sophie een aardig meisje. Ze kon in het be- gin lang niet zo goed rijden als Femke, maar dat kon Nola niets schelen. Ze nam zich toen voor om haar uiterste best te doen voor Sophie, zodat ze niet weer verkocht hoefde te wor- den. Ze wilde wel voor altijd blijven. De privéstal waar ze ge- stald werd was uitstekend. Alle pony's en paarden werden goed verzorgd. De ouders van Sophie hadden zo veel plezier in het enthousiasme waarmee Sophie op Nola reed dat ze de beste instructeur voor hen zochten.

Met wat hulp van Nola ging Sophie snel vooruit en samen begonnen ze opnieuw in de klasse B. Voor Nola een eitje, want die lage hindernisjes kon ze nog wel met haar ogen dicht springen. Ze hielp Sophie waar nodig om goed uit te komen tussen twee hindernissen. Als ze een keer niet hele- maal goed naar de hindernis reed, maakte Nola een wat gro- tere sprong of een extra galopsprong om niet in de proble- men te komen.

Dankzij de lessen ging Sophie ook steeds beter rijden en opnieuw ging de combinatie vlot vooruit. Sophie behaalde mooie successen en was daar supertrots op. De laatste maan- den hadden ze samen in de klasse Z gereden. En ook dat ging heel goed. Nola zal de eerste keer dat ze in de Z het oranje lint aan haar hoofdstel kreeg niet snel meer vergeten. Wat was Sophie toen blij. Haar ouders stonden tijdens de prijsuitreiking langs de kant voor haar te applaudiseren.

Supertrots waren ze op hun dochter. Maar niet op Nola, terwijl zij zeker weet dat Sophie het zonder haar nooit had gehaald.

Nola had gedacht dat ze altijd zou mogen blijven. Dat Sophie nooit meer afscheid van haar zou nemen. Ze waren samen Z springen! Maar een paar weken geleden was alles plotseling anders geworden. Toen stond er opeens een vrachtwagen op de parkeerplaats. Dezelfde vrachtwagen als waar Nola nu in staat. Die keer kwam de wagen echter geen paard ophalen, maar er een brengen. Sophie laadde de jonge bruine merrie zelf uit en bracht haar de stal binnen. 'Pap, mam, ik ben zo blij met Springflower!' had Sophie gezegd, en ze straalde van blijdschap. 'Nu kan ik bij de paarden mijn carrière in de springsport voortzetten.'

O, Springflower was best lief, maar het dier had geen idee van wat een goed springpaard was. Nola was ervan overtuigd dat Sophie haar ook zou blijven rijden en dat ze Springflower alleen maar had gekocht om ook een paard te hebben. Nola kon zich niets anders voorstellen. Ze hadden samen zoveel bereikt. Samen hadden ze zoveel geleerd. Daar zou ze toch nooit meer afscheid van nemen?

Maar Sophie was steeds minder op Nola gaan rijden en steeds vaker op Springflower. En ook voor de lessen van de instructeur zadelde ze de laatste tijd steeds vaker Springflower op. Nola had in eerste instantie gedacht dat ze de lessen met Springflower natuurlijk ook veel harder nodig had dan die met haar.

Maar nu stond zij in de vrachtwagen van de vreemde man die een paar weken geleden Springflower was komen bren-

gen. Hij had voor Nola betaald aan de vader van Sophie. 'Uw zoon heeft een geweldig fijne springpony aan Nola. Onze Sophie heeft altijd met heel veel plezier op haar gereden, maar nu ze een paard heeft, wil ze graag verder. Ze heeft geen tijd om op Springflower en ook nog op Nola te rijden. We zijn blij dat u haar van ons wilt overnemen,' had Sophies vader uitgelegd.

De man had hem het geld gegeven. 'Fijn dat uw dochter zo veel plezier heeft met Springflower. Dat had ik al snel gezien toen jullie bij ons kwamen om haar te proberen. En ik ben blij dat ik haar kan inruilen tegen jullie pony. Ik heb uw dochter verschillende keren met haar zien springen op concoursen en ik vind het een heel goede pony,' zei de man, en hij had Nola handig het halster om gedaan. Het was duidelijk iemand die veel met paarden omgaat, had Nola gedacht.

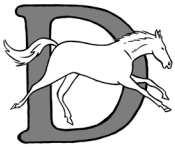
De vrachtwagen waar Nola in geladen werd, ziet er luxe uit en is keurig schoon, maar ze heeft er weinig oog voor. Ze wil bij Sophie blijven. Maar nu ze achterom over de klep naar buiten kijkt, ziet ze Sophie in de manege rondrijden op Springflower. De moed zakt Nola in de schoenen. Ze neemt niet eens de moeite om afscheid van mij te komen nemen! Ze rijdt liever op Springflower dan dat ze mij gedag komt zeggen, denkt ze, en plotseling is ze niet meer boos, maar intens verdrietig. Sophie kijkt niet eens even om, terwijl ze me nu zo zou kunnen zien staan!

Sophie galoppeert linksom rond. De man van de vrachtwagen kijkt nog even naar haar op Springflower en doet dan de klep omhoog. Nola stampst weer een keer op de grond, maar

met minder overtuiging dan daarnet. Ze hinnikt ook nog een keer, maar ditmaal ook veel minder nadrukkelijk. Het gevoel dat ze opnieuw is verlaten kruipt langs haar benen omhoog en nestelt zich in haar hart. Een enorme eenzaamheid maakt zich van haar meester. Iedereen wil mij wel hebben, maar niemand wil me houden. Wat doe ik toch niet goed?

Ontmoeting met Floyd

De vrachtwagen rijdt het terrein af en Nola werpt nog één keer een blik door het raampje. Sophie kijkt nog steeds niet; die rijdt gewoon haar rondjes. Het kan haar echt helemaal niks schelen, denkt Nola. Ze is verdrietig, maar ook boos. Ze is niet eens meer echt boos op Sophie, maar op zichzelf.

Wat ben ik toch een sufferd, dat ik me weer zo in de maling heb laten nemen, denkt Nola. Na mijn vertrek bij Femke had ik toch beter moeten weten? Mensen houden nooit van pony's zoals pony's van mensen houden. Als pony kun je de wereld niet naar je hand zetten. Het gaat zoals de mens het bedenkt. Als pony wil je niet vertrekken, maar de mens besluit dat het zo wel genoeg is, en dan moet je als pony gewoon weg. Mensen denken blijkbaar altijd dat het met het volgende paard weer net zo goed zal gaan.

Nola staart nietsziend door het raampje. Ze rijden over de snelweg. De bomen die langs de weg staan, vormen één lange streep. Ze zucht diep. Er is niets meer aan te doen, denkt Nola, en ze beseft dat ze niet anders kan dan zich erbij neerleggen. Maar ze besluit ook meteen dat het echt de allerlaatste

keer is dat ze in deze valkuil is getrapt.

Wat nu? Weer naar een volgende stal. Het zal mij benieuwen wat ik daar nu weer aantref. Een jongen deze keer, die met me aan springsport wil doen. Tenminste, dat begreep ik uit het gesprek tussen de mannen daarnet. Nou, laten we hopen dat hij al een beetje fatsoenlijk kan rijden, want ik ben echt niet van plan hem de eerste maanden aan alle kanten te helpen en bij te staan. Daar heb ik geen zin meer in. Ik ga me vanaf nu gedragen als een heel gewone springpony. Als we niet goed uitkomen voor de hindernis, los ik het niet meer op. Ik stop gewoon, of ik spring er een balk af, neemt Nola zich voor.

Het schemert al een beetje als de vrachtwagen vanaf de weg een pad naar een paardenbedrijf op draait. Als ze stilstaan en de klep naar beneden gaat, ziet Nola dat ze op een ruim terrein staat, voor een grote hal. Aan de linkerkant gaat een schuifdeur open. Een vrouw en een meisje stappen naar buiten.

‘Ha, Sven, we hoorden de vrachtwagen al aankomen,’ zegt de vrouw. Ze geeft de man uit de vrachtwagen een dikke kus. Het meisje trekt haar hand uit die van haar moeder en rent direct de klep op naar boven, de vrachtwagen in. Ze is klein – een jaar of acht, schat Nola. Ze heeft haar steile bruine haar in een dikke vlecht. Haar ogen zijn groot en hebben de kleur van hazelnoten.

‘Hallo, pony. Wat ben jij mooi,’ zegt ze zacht, en haar ogen twinkelen. Ze aait Nola zacht over haar neus.

Sven is achter haar ook de vrachtwagen binnengekomen.

‘Nou, Fleur, vind je haar leuk?’ vraagt hij aan het meisje.

Fleur knikt verwoed. ‘Ja, heel leuk, pap. Wat is ze groot!’

Haar vader lacht. ‘Veel groter dan Happy. Maar dat moet ook, want anders komen de benen van Floyd ook onder haar buik uit.’

Fleur lacht nu ook. ‘Ja, het wordt echt tijd dat hij een grotere pony krijgt. Dan is Happy helemaal alleen van mij.’ Ze straalt.

Haar vader knikt. ‘Ja, jij kunt nog wel even op Happy rijden. Ze is voor een dartmoor toch nog behoorlijk groot en jij bent maar een klein ding,’ grapt hij en hij trekt aan Fleurs vlecht.

Fleur weet wel dat haar vader haar alleen maar plaagt en geeft hem een zachte por met haar elleboog om hem te laten weten dat hij overdrijft. Ze draait zich om naar de vrouw, die onder aan de klep is blijven staan. Ze is precies een grote versie van Fleur, vindt Nola. Ze heeft hetzelfde steile bruine haar en ook hun gezichten lijken op elkaar.

‘Mam, kom je ook kijken naar de nieuwe pony? Ze is echt heel mooi!’ roept Fleur naar beneden.

Haar moeder schudt haar hoofd. ‘Nee, papa wilde haar net gaan uitladen. Dan kan ik haar mooi bekijken als ze hier op de grond staat,’ zegt ze.

‘Oké,’ roept Fleur en ze huppelt de klep af.

De vader van Fleur en Floyd maakt de ketting waaraan Nola vaststaat los en klikt een touwtje vast aan haar halster. Hij haalt de stang waar ze achter staat weg. Terwijl hij met Nola naast zich naar beneden loopt kijkt hij even zoekend over het erf. ‘Waar is Floyd eigenlijk?’ vraagt hij dan.

Zijn vrouw lacht. ‘Lieverd, het is vandaag vrijdag, dus hij is

naar de voetbaltraining.'

Sven knikt. 'Ach ja, natuurlijk. Voetbal. Geen idee of hij dat nog lang blijft doen, nu hij een springpony tot zijn beschikking heeft.'

Nola kijkt naar de moeder. Die haalt haar schouders op. 'Geen idee. Maar hij vindt voetbal leuk, ook omdat hij het samen met de jongens uit zijn klas doet. En verder rijdt geen enkele andere jongen uit zijn klas op een pony, alleen de meisjes.'

Nola staat nu op de grond. De moeder van Fleur en Floyd loopt om haar heen en bekijkt haar. Ze knikt langzaam. 'Het is echt een prachtige merrie. Zijn ze ooit met haar naar een keuring geweest? Ik denk dat ze hoog zou scoren op haar uiterlijk. Ze heeft een mooi hoofd, een sterke rug, goed gevormde en gespierde lendenen, en ook de stand van haar benen is goed. Het is ook een pony die het best goed zou doen in de dressuursport.'

Nola is het met haar eens. Ze heeft tijdens concoursen altijd met veel plezier gekeken naar de pony's die een dressuurproef aflegden. Zij deed daar nooit aan mee, want Femke en Sophie kwamen altijd alleen maar voor het springen. Hewel... Heel in het begin heeft ze een keer met Femke een dressuurproef gereden. Die wilde weten hoe Nola zich op een concours zou gedragen en had haar daar daarom voor ingeschreven. Dat ging toen prima, en als Nola het zich goed kan herinneren, hadden ze zelfs een prijs in de wacht gesleept.

Sindsdien had ze altijd alleen maar gesprongen, maar ze vond het wel leuk om tijdens het wachten naar de dressuur-

ringen te kijken. Dat zou ik ook best kunnen, had Nola vaak gedacht. Maar het was er nooit van gekomen.

De man glimlacht naar zijn vrouw. ‘Jij maakt van elke pony een goede dressuurpony, Amy. En ik denk dat je in dit geval gelijk hebt. Ze zou ook heel goed een prima dressuurpony kunnen zijn, maar ik heb haar voor Floyd gekocht omdat ze geweldig kan springen. Ik heb haar zien lopen op verschillende concoursen in de Z. Het meisje dat op haar reed kon helemaal niet geweldig rijden, maar deze pony bracht haar steeds keurig aan de finish.’

Daar kijkt Nola van op, want dat heeft Sven toch maar mooi goed gezien. Maar daarna denkt ze terug aan wat het haar heeft opgeleverd. Helemaal niks. Ze werd zó aan de kant geschoven.

‘Ik heb haar ingeruild voor Springflower. Het meisje wilde graag een paard en ik wist dat zij deze pony had. Volgens mij is het een goede ruil. Nu maar hopen dat Floyd er ook blij mee is.’

Op dat moment komt er een lange, slungelige jongen het erf op gefietst. Nou ja, gefietst... Het lijkt meer op scheuren. Hij knijpt vlak bij de vrachtwagen hard in de remmen van zijn mountainbike en komt slappend tot stilstand. Op zijn rug heeft hij een rode tas. Zijn dikke, donkere haar is nat en zit flink in de war. Hij springt van zijn fiets.

‘Hoi!’ zegt hij. ‘Wat staan jullie hier midden op het erf?’

Sven grijnst. ‘Hoi, Floyd. We bewonderen de pony die ik vanmiddag heb opgehaald.’

Het lijkt alsof Floyd nu pas in de gaten heeft dat zijn vader

een pony vasthoudt. Hij kijkt verbaasd naar haar.

‘Een pony? Waarom heb je een pony gekocht?’ vraagt hij.

‘Ze is voor jou, Floyd! Dan hoef je niet meer op Happy te rijden en heb ik haar helemaal voor mezelf,’ zegt Fleur snel.

Floyd schrikt. Hij kijkt zijn vader en moeder met open mond aan. ‘Echt?’

Sven knikt. ‘Ja, een echte springpony. Dan kunnen we over een tijdje samen naar de concoursen.’

‘Hoe heet ze eigenlijk?’ vraagt Fleur, die Nola over haar hoofd aait.

‘Ze heet Nola. Dat is een Ierse meisjesnaam die “kampioen” betekent. De fokker wist vast dat dit veulentje het nog heel ver zou schoppen in haar leven,’ lacht Sven.

Floyd is er even helemaal stil van. Zijn moeder kijkt hem vragend aan.

‘Leuk...’ zegt Floyd, maar het klinkt niet heel zeker. Het klinkt alsof hij eigenlijk ‘liever niet’ had willen zeggen.

Zie je wel, denkt Nola, en ze is op slag weer verdrietig. Hij is helemaal niet blij met mij. Let maar op. Over een poosje vindt hij een pony helemaal niet meer ‘leuk’ en kan ik weer vertrekken.